

REGGELŐ.

Pesten vasárnap július 26^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Divatszerelem.

Éppen reggeli hivatalos látogatásomat végeztem az e—i gyógykútnál mint fürdői orvos, 's fáradtan ballagtam vissza lakomba reggelizendő: midőn szomszédném, egy meglehetősen kis házacskabirtokosa, de melly még is a' fürdői vendégek sokasága miatt nem megvetendő hasznót hajt, pongyolán, reggeli öltönyben, rendetlenül álló főköthetőben, ijedt arczczal, lihegve köszönte-be szobámba.

„Az Istenért orvos ur! jöjjön-át hozzám minél hamarabb“ — mondá — négy nap óta lakik házamnál egy ember a' második emeletben, a' hátulsó lépcső felőli 23-ik számú szobácskában. — Hiszen ismeri ön azon szobácskát, ugyan az az, mellyet ön múlt évben bérben tartott, 's vegytani készülétei voltak benne — és most azon idegent csaknem lélektelen állapotban hozták ide házamhoz a' gyógykúttól. És ha leányom a' gyógykútnál nincs, midőn az emberek körülte csoportoznak, 's lakását meg nem mutatja, bizonyosan a' kórházba viszik, mit természetesen jobban is szerettem volna. — Ah Istenem! én azt hiszem, hogy azon ember vagy nehéz melancholiában vagy rendkívüli ideglázban szenved. Se hogy sem vehettem-ki belőle, mi baja lehet.“

Mig az öreg nő így fecsegett, az alatt reggelimet félre téve, kalapom 's botomat vettem, vele menendő:

„Jöjjön kedves szomszéd asszony — mondám — majd meglátjuk mindjárt, mi baja a' betegnek 's mit kell vele tenni!“

Mig a' lépcsőkön mentünk is, mindig tereferélt az öreg. — „Én minden évben olly szerencsétlen vagyok; még utójára kihíresztelik házamat, 's az emberek babonás félelemmel rettegnek majd attól. Mind ennek Marim, egyedül csak Marim oka. Hisz én mindjárt nem akartam befogadni; mert csak a' közönséges postakocsin jött; nem volt egyebe egy kis ládikánál, melly ugy látszott, minden értékét 's vagyonát rejté, 's egy kis egyszerű szo-

bácska után tudakozódott. — Én sehogysem akartam őt befogadni; de Marim ezt mondá: „anyám! add neki e' szobácskát; gazdag ezt úgy sem venné-ki. Nekem úgy látszik, e' férfi valódi mivelt-ségű és becsületes.” — 'S így ráhagytam magamat beszéltetni.

Mi alatt ezeket mondá, elértük a' beteg szobácskáját. Találtam abban egy legfőlebb harmincz éves férfit, kinek rendes arc-vonalai egykor szépek lehettek, 's bátor a' fájdalmak látszható nyomokat hagytak rajtok, még is igen érdekesek valának.

Hogy annak módja szerint kikérdezzem a' beteget, gondolatomban sem fordulhatott-meg; mert ő félholtan, csaknem lélektelenül feküdt. A' szerencsétlenség valódi fő okát pedig egyes törtt szavakból ki nem találhattam. Azért szükséges gyógyszereket rendelve, távozám azon ígérettel, hogy csakhamar ismét eljövendek. Még ugyan e' nap estvéjén a' beteget jobbulva találtam; következő reggel pedig egészen megfelelt várakozásomnak.

A' kútnál annyit hallottam, hogy tegnap valaki őrzöngve ragadott-meg egy nőt, 's erre lélektelenül összerogyott, és félholtan lakába vitetett. De a' nő még azon nap elhagyta a' fürdőt férjével együtt.

Eszembe jutott mindjárt betegem, de azért egy szóval sem tudattam valakivel, hogy én vagyok orvosa ez embernek; mert ki nem tudja, milly kíváncsiak a' fürdői vendégek, 's hogy' adtam volna ő felőle fölvilágosítást másoknak, midőn magam sem tudtam még valami bizonyost. Midőn ismét hozzá menék, egészen magához tért volt, 's kérdezősködhettem tőle szerencsétlen esetének okáról. Észre vehető tartózkodással mondá, hogy a' kútnál valakivel erősen czivódott, és mivel a' mult télen nagy beteg volt, még most is gyenge, 's hihetőleg az ingerültség szülte jelen betegségét. Láttam, hogy nincs kedve többet tudatni velem, azért nem is kérdeztem tovább.

Beszéd 's magaviseletéből kitetszett, hogy jó nevelésű; a' testét fedő fehér nemű igen finom volt, 's egykori boldog állapotot árula-el.

Testi ereje szembetűnőleg javult, lelke nem annyira. A' különben barátságos homlokon mély fájdalom feküdt, 's az ajkak körüli gunyosoly tanúsítá azon keserű tapasztalásokat, melyeket az életben tett.

Napról napra érdekesebb lön előttem ezen idegen; gyakran órákig voltunk együtt, és sokat beszélünk az emberiség legfontosabb érdekeiről: de a' beszédnek történetes fordulása bizonyos tárgyra sokszor furcsa némaságba süllyeszté őt, miből csak nagy munkával ragadhattam-ki.

Elhatároztam magamban, titkainak nyomára jönni, 's talán — így gondoltam — lelkét is megorvoslom, mint történetesen testét meggyógyítottam.

Egy napon, miután különféle érdekes tárgyakról beszéltünk, és az eszmék kölcsönös cserélgetése által fölhevültünk mindketten — mondtam neki: „barátom! önt a világ nagyon meghányhatta. Ha még hisz valamit barátságban, valódi részvétben, úgy közölje velem élete korábbi történeteit. Talán a' közlés, a' rokon érzet, melyet ön egy részvevő kebelben fölébreszt, némi könnyebbségére leend önnek. Én önről a' kútnál sokfélet hallottam, de semmi bizonyost; kérem világosítson-föl tökéletesen.“

Egy kis gondolkodás után, a' nélkül hogy szót válaszolt volna, fölállt székéről, kinyitotta ládikáját, és egy tekerecs-papírt hozott elő.

„Én — monda bágyadtt hangon — nehezen jutalmazhatom-meg önt úgy, mint tudománya, munkássága 's irántami részvéte érdemlik; hanem fogadja azért köszönetül határtalan bizodalमत. Ezen iven életem története van, melyet nem rég irtam-le igazán és egyszerűn, miután olly történeteket éltem, melyek egész létemnek más irányt adtak, 's minden gondolkodásom fő tárgyaivá lefolyt napjaimat tevék. — Életem története nem szokatlan, és éppen e' tulajdonánál fogva talán használható. — Ön bizonyosan e' lapok átolvasása után is ejtend érttem egy két szánakozási könyűt, 's részvétét tőlem nem tagadandja-meg, bátor többé nem úgy állok ön előtt, mint ártatlan.“

Mihelyt érkeztem, átolvastam a' kéziratot, 's mivel szerkesztője megengedte a' világgal közölhetni, használok az alkalmat, 's ez idegennek élettörténetét átadom a' tapasztalatlan ifjúságnak intésül.

II.

Én — így kezdődik a' kézirat — egy gazdag, b-i pénzváltó fija vagyok. Atyám, közönséges kereskedő legényből csügghetetlen munkássága 's észbeli tehetségeinek okos használata által kereskedővé és lassanként e' gazdag kereskedő város egyik legdúsabb és legelőkelőbb pénzváltójává lett. Érdemeit a' kereskedés körül nemességgel is jutalmazta a' status.

Én voltam egyetlen gyermeke; nejét, kit igen szeretett, korán elvesztette, és így én valék azon egyetlen egy lény, kin osztatlan szerelme függött. Neveltetésem gondos és czélirányos volt. Mind a' mellett is, hogy atyám körén kívül nem sok ismeretekkel birt, tudta méltánylani a' tudományok és művészetek becsét, és én nyelvekre, hangászatra, valamint más tudnivalókra is legelső mesterek

által tanítottam. Tizeennyolczadik évemben kezdtem-el kereskedő pályámat atyám fölügyázata alatt. Megismerkedtetett egyszersmind a' világgal is; elvezetett sok nagy társas körbe, melyekben ugyan különben nem örömet jelent-meg, de most, érettem gyakorta.

„A' kereskedőnek — szokta mondani — világ emberének is kell lenni; én téged éppen úgy nem akarlak halotti számoló mozgonnyá formálni, mint komor ábrándozóvá. Ha végezted napi munkádat, menj jó és vidám társaságba, és gyűjts ott magadnak erőt legközelebbi munkádhoz; keresd a' mivelt és erkölcsös nők társaságát; köszörülőjeez a' férfiú jellemének; mert mint Göthe mondja: ha akarod tudni, mi illendő, kérdezd azt meg nemes keblű nőktől.

Hanem kedves fiam! nyomd-be emlékedbe kereskedői példabeszédünket is, mely nem hangzik ugyan olly költőileg, de igaz: a' legpompásabb kirakványban (Auslag) szokszor a' legroszabb árú tartatik. — Most menj a' világba, és élj tanácsom szerint!“

Huszonkettedik évem telén szokottnál több dolgom volt a' kereskedő írószobában; egyik könyv vezetését a' másik után vettem-át, úgy hogy társas körökről e' télben nem is gondolkozhattam; a' farsangot is, mely éppen ez éven volt legvigabb, kevésbé használhattam.

Még is egy délután egyik ifjúkori barátom, L. udvari tanácsnok urnak fija, meghívott magukhoz estvélyre.

A' fővárosból rokonai érkeztek és azoknak tiszteletére náluk táncmulatság adatott.

Én e' házat nem ismertem, nem is vágytam ismerni, de még is, hogy barátomat meg ne sértsem, munkámat félre tévén, el kellett fogadnom a' meghívást. Atyám, ki most már nem jött velem olly gyakran a' társaságokba, honn maradt, hogy könyvjegyzőjével, Gutdauerrel, ki őt már húsz évnél régebben szolgálta, és kit inkább érdemes barátjának mint szolgálójának tartott, a' számításokat berekessze.

III.

Későbbben jelentem-meg a' többi vendégnél, és azért igen fényes női kört találtam egy pompásan kivilágított teremben. — Egy ezüst medenczék, theás csészékkel, tányérokka és süteményekkel gazdagon megrakott asztal körül a' kezek theás és kávé csészékkel voltak foglalatosak.

Oda jöttemet nem vették észre; csak barátom látott-meg mindjárt; elfogadott, jó hollandi theával kínált-meg, és a' jelenvoltak közül többet megnevezett.

„Igen szép, szeretetre méltó unokahugomat most nem mutathatom-meg — monda — oda fennül; a' szépet csinálók egész véd-falat képeznek körülte; mindenik első akar lenni, hogy tetszését megnyerhesse. És te is barátocskám! eszeden légy; mert olly ígéző szemekkel bir — szemekkel mondom, mellyeknek sugárait ha szétlőveli, szépet csinálóinknak egész serege porba omlik előtte. Ha Idámat nem szeretném, ő lenne nőm, vagy senki más a' világon. Várj, míg a' thea-asztalt elhordják, akkor úgy is anyámnál tisztelkedesz, és bizonyosan te is be fogsz mutatni az idegen asszony-ságoknak.“

„Várhatok! — mondám mosolygva — és bátor még semmiféle Ida nem ígezett is meg, nem következik, hogy éppen ez vagy más valaki megigézzen.“

„Magad ellen ingerletted a' szerelem istenét — viszonzá vig komolyan — vigyázz, rajtad is boszút álland Nemesis. — Süteményt és egy csésze theát ezen uraknak itt!“ — kiáltott egy éppen előttünk iramló inasnak, és gyenge kézszorítás után elhagyott.

Az asztalt elszedték, 's miután az asszonyságok két hosszú sorban helyet foglaltak, közeledhettem a' házi asszonyhoz.

„Igen szép, hogy eljött ön; mert ritka szerencse most önnel lehetni! — monda hozzám a' házi asszony barátságos mosollyal, mi közben kezét vagy is inkább kesztyűjét csókolásra nyújtotta. — Ön egészen elfelejti ifjúkori barátját, 's vele együtt egész házunkat!“

Nem tudtam, igazán érzett szemrehányás volt-e ez, vagy pedig csak egy azon finom bókók közül, mellyeket a' világ szelid hizelgésekbe öltöztet — és éppen felelni akartam, de ő tovább folytatá beszédét. — „Be kell önnek mutatnom igen érdekes rokonomat, Breinfeld asszonyságot, néhai Breinfeld titkos tanácsnok ur özvegyét, ki ezentul városunkban lakandó.“

„M. Gyula ur, fija M. pénzváltó urnak, egy, városunkban igen tisztelt férfiúnak!“ — folytatá rám mutatva. Mindketten meghajtott egymásnak magunkat, én mélyen, Breinfeld asszonyság csak úgy könnyeden.

„Amália!“ — kiáltott a' házi asszonyság. — „Máli!“ — hangzott Breinfeldné asszonyság szájából egész nyolcz hanggal magasabban.

„Kedves hugom!“ kiáltott másodszor is az udvari tanácsnokné, és egy szelid „mindjárt mindjárt“ hangzott. — „Igen kedves leányka hugom — mondá a' házi asszony félig hozzám félig a' leány anyjához fordulva — szegény gyermeket csaknem megölik a' sok hódolással!“

„Ön kedves udvari tanácsnokné! igen hizelgőleg itél leányomról“ — monda Breinfeld asszonyság.

Nem — titkos tanácsnokné asszonyom! én nem becsülöm túl ön leányát, hanem ő valóban szeretetre méltó jó angyal.

(Folyt. következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY

Állatok a' falklandi szigeteken.

Az ökrök pompás állatok és számosan vannak a' sziget keleti részén; számuk, mivel idegenek 's a' kóbor vadászok el'árvulítottak, folyvást nevelszik, jöllehet a' csordabikák száma aránytalanul nagy. Igen különös, hogy a' sziget éjszaki részén Port Pleasantig a' szarvasmarha általában sötét színű; némelly bika mély sötét színű, fején és nyakán hosszú, bozontos szőrrel; dél felé világosbak; a' legdélibb csücsön pedig néha szép fejr színű egész csordákat találhatni. A' bikák a' tehénekhez képest sokkal nagyobbak; némellyek, magasságuk, vállaik szélessége 's aránylag alacsony hátrészöknél fogva, különböző fajtábóliaknak látszanak. Ezeket többnyire ravaszok, vadaknak 's megfogásra fölötte veszélyeseknek találtuk. Számukat Sulivan általános nézetei 's tulajdon tapasztalásom szerint, úgy tartom, 30.000-re mérsékelve becsülnök, 's ennek harmada bikák. A' vad lovak a' sziget éjszaki részét soha el nem hagyják, mi igen sajátságos; mivel abban nem gátoltatnak; ennek okát elegendően soha ki nem magyarázhaták. Rendkívül vadak, 's nagyobb társaságtól félnek; azonban azt jegyzi-meg Fitzroy kapitány, hogy egyes embert bekerítnek, első lábaikkal feléje vágna, de egy puskaölvés szét szokja riasztani. Általában 14. markosak 's két hüvelknyiek; a' délamerikai lovaknál könnyebb alkatúak; nem igen tartósak; igen horpadt hátúak; lábaikra nézve mint a' macskák, de mint ezek gyorsak is; első lábaik jól idomultak. A' ménnek, mint a' bikák, vadak 's egymás ellen harcövägyók. Egy szép ménnek, melyet Sulivan lött, hátulsó lába, éppen a' térdcsuklón fölül, ki volt törve (azt sejtők, a' viadalban). A' természet csaknem kigyógyítá, 's hihetőleg egészen helyreállítá vala azt, ha mi rá nem találunk. Ugy látszék, csak keveset sántítva vágtatott, 's átlövéen tüdejét Sulivan golyója, még 300 lépésnyire futott, mielőtt dögöltten elesett. Különféle állatok is, melyeket löttünk, csatáiknak igen látható jeleit hordák magukon. Három közülök sánta volt külfönte tagjaiknak régi, roszul begyógyult törései miatt. A' ménnek nincsenek olly arányban a' kanczákhöz, mint a' szarvasmarha. A' látottak 's hallottak szerint Sulivannal egy értelemben vagyok, hogy a' lovak összes száma 1200-at fölül nem halad. El nem mulaszthatom, hogy itt egy falklandi ménnek történetét, mint azt Corinet, egy Patagon, ki gauchoként szolgált, beszélé, midőn vele kirándulást tevék, ne említsem. A' Teniente nevű ló, melynek akkor lovaglék, kevés évvel az előtt Don Luis Vernet kormányzósága alatt fogaték; de olly gonosz, ravasz és vad vala, hogy, a' gauchók közül is egy sem lovagolhatott rajta. Miután mindent, mit csak kigondolhattak, megtettek, hogy őt engedelmességre bírassák, Corinet azt javaslá, vigyék az állatot néhány mföldnyire a' sziget belsejébe, 's kössék egy vadbika szarvaihoz. Ez két vagy három Lasso segedelmével megtörtént, 's a' szegény állat farkát a' csorda legvadabb bikája szarvaihoz borszijakkal erősen kötötték. A' gauchók nem sokára tettökkel igen megelégedve tértek vissza. Más nap fölkelvén, Teniente volt az első, a' mit láttak; ki lekonyított fejjel, megtört és siralmas arczullattal a'

corral kapuja előtt áll. Ő a' bikát, melynek agya szét vala zuzva, megölé; de bátorsága meg vala törve, 's azután a' gonoszkodást soha nem kísérlé. Az egyetlen négylábú állat, mely e' szigetek sajátjának látszik, a' warrah vagy farkasróka, melyből egy példányt Fitzroy kapitány Angliába hozott, 's a' britt muzeumba letett. Vadkanok vagy inkább elvadult házi sertések Cagle vagy Speedwell 's több más Tussock-szigeten nagy számban vannak, 's e' helyeken csudálatra méltóan szaporodnak. Más szigetekre is, hol nekik a' lég kedvezend, poczos sertéseket vittek, 's itt valószínűleg elszaporodnak. A' tussock-füvet a' természet, úgy látszik, nekik rendelé, mennyiben jeles élelmül, 's jó, száraz, meleg 's kényelmes fekhelyül szolgál. Nehány szigeten nyugoti Falklandhoz közel kecskék is találtaknak; ezek is bámulatig szaporodnak, mert csak néhány év előtt tette-ki itt egy czethalász az első párt. Több helyen lelni roppant tengerinyultanyakat, legtöbbit még is a' nyugoti hegylánczon; mert az első bougainvillei törzs Port Louisban téteték-ki szárazra, 's vad állapotukban nem mentek túl a' hegyeken. Melville azonban 's mások ez állatokból több telepítvényt tettek-ki a' déli oldalon, hol igen gyorsan szaporodnak. — Madarak közt legelső a' hattyú. Nagy számban nem találni ugyan, de szép madár, egész nyaka fényes fekete; egyéb teste hófehér. A' lud is szép, de nevezetesen merész vagy ostoba; én sokat bortal vertem agyon; minden szigeten számlálhatlan sokaságban tanyáznak. Három fajok van: hegyi lúd (Upland), bélyeges lúd (Brent) és savarlúd (Kelp); a' két első jeles ízű. Nevét az utóbbi onnan vette, hogy a' partokhoz közel fészkel 's táplálkozik, hol számos savar nő. Tolla igen szép 's a' közönséges vadlúddhoz nem hasonlít. Ezen 's más különféle madarak tojásainak tömérdek sokasága, melyeket költés idejékor szedhetni, valóban rendkívüli. Gyakran kelle utat keresnem, hogy azokat össze ne tiporjam. A' kacsák különféle fajait a' szigetek minden részén nagy sokaságban találhatni. Én magam 8 — 9. fajt öltem-meg, de a' makkréze legpuhább. Szalonkákat is nagy mennyiségben találni; némelyek a' megölték közül egy fontot nyomtak. Lilék, bibiczek, osztrigamadarak és sirályok, melyeknek tollaik különféle színűk és alkatúak valának, szintén tömérdek sokaságban vannak. A' ragadozó madarak szintolly számosak, mint falánkok, főleg a' carancho, melynek alkata a' nagy angol varjúéhoz, orra pedig és körmei a' saséi-hoz igen hasonlítanak. Vadaimat, mint szalonkákat, makkréceket 's a' t. miután megölttem azokat, ama ravasz madár sokszor ellopá. Egy más e' nemű madár tűzszerszámomat csené-el, míg meggyújtott tüzet fuvám és száz lépésnyire nyugottan leülvén összevagdala azt. Ravaszágáról jobb példát nem mondhatok, mint a' következőt, melyet magam láttam. Egy hegyi lúd nyugottan ült fészkeben több illy madártól körülvetve. Egyik közülük éppen a' lúd fölött röpkedett, a' többi pedig csipkedé 's nyugtalanítá azt; türelme ki lõn végre merítve 's fészkeből a' legmerészebb madárra rohant. Egy másik legott a' fészekbe csapott, körmei közé egy tojást ragadott, azzal elröpült, kísértetve társaitól, kikkel a' martalékot felosztá. Vadászatkor több illy madár folyvást kísért minket. Éhségtől kinzatva sokszor csak két lábnyira lebegtek fejünk fölött, 's az ebek hátaira leülni akartak. A' penguin főleg a' Tussockszigetekeken él, hol földodúkat ás. Hangjának zaja éjjel, ha néha százezer illy állat együtt van, fölötte sajátságos és hangos. Ámbár negyed mföldnyire valánk a' tengerparttól, szavunkat még is, ha hangosabban nem beszéltünk, nem érthetők. Ezek, a' komorán, a' tandalmadár, a' galambok néhány szép faja 's más mezei madarak legfőbb madarai a' Falkland-szigeteknek. (Macinnon után).

Az ezüst-szörű angorai kecske. — Conolly hadnagy tudósítást olvasott-fel az ezüst-szörű angorai kecskéről, mely Kis Ázsia e vidékének sajátja. Az angorai kecske egészen fejér, hosszú, selyemszörrel. Ha e tartományból elvitetik, élethen csak fáradsággal tarthatják-meg, 's annyira elkorcsul, hogy alig ismerhetni rá. Nevezetes, hogy e tartomány macskáit 's ebeinek szintén hosszú selyemszörűk van, amazoknak egész testökön, emezeknek csak füleik 's farkaikon. Ennek oka tán az országban fekszik, mely hegyes, mészképletű, 's igen száraz; a' plántanövés egész országban nyomorú, 's a' fák kicsinyek. Az angorai kecskék évenként nyiretnek, 's egy-egy minden nyíreskor 1 — 4 ang. fontot ad A' közönséges neműnek ára az angorai piacon most (őszelőben 1839.) 9. piaster egy okaért; 7¼ pencenél valamivel kevesebb egy ang. fontért; kikeresett szőr fontja 11 pence. A' leölt állatokról szedett szőrt, melyet mészkesztivénnyel választanak-el a' bőrtől, rozszabbnak tartják, 's kisebb áron árulják. A' bőrt Konstantinápolba szállítják, kol némi színnel befestik, 's főleg török papucs és csizmára használják. A' szőrt részint terméken, részint fonottan, részint ama finom Európában is meretes kelméből feldolgozva viszik-ki. Némely bőrök török országba vitetnek, hol vallásanitók székeire használtatnak. Europa egyéb részeibe csak keveset hoznak, hol ló 's nyereg-takaróra fordíttatnak. Angorában egy jó bőr 1 f. st.-be, Konstantinápolban 30. schillingbe kerül. A' szőrt némberek kártolják és fonják. Mielőtt a' guzsalyból kihúznák, jól benyálazzák, 's azt állítják, hogy dinnyeéréskor a' szál sokkal jobb, mint a' más időben fontt; mivel a' dinnye nyálkás állományt vegyít a' nyálba, mi a' szőrt megpuhítja. — Mielőtt takácshoz jó a' szál, ezt t schirisch-sel, bizonyos folyadékkal, melyet Konia vidékéről hozott 's hónapos retekhez hasonló gyökérből készítenek, kenik-meg. A' bánásmód, melyet Conolly hadnagy maga látott, különös. A' szálat a' kötélgyártóhoz hasonló fatalapra kihúzzák, 's két férfi tschirisch-sel teltt nagy edényből e' folyadékot szájokba veszi, 's vele a' szálatat ügyesen befeceksendezi; azután mások jönnek, kik a' megnedvesített szálatat összenyomják, utóbb ismét szétbontják, úgy hogy azokat a' tschirisch mindenhol benedvesíté. Panaszkodtak az emberek, hogy a' folyadék fogaikat rontja, még is kétkedtek, hogy más mechanikai működés a' czélnek olly jól megfelelhettene. A' szálatat keztyük 's harisnyákul némberek dolgozzák-fel, 's olly finomul kötik, hogy egy pár harisnyát sokszor 100. piasteren (majd 20. schillingen) adnak-el. A' takácsok főleg Andorában laknak 's a' görög forradalom előtt, midőn a' termék kelmének kivitele meg volt tiltva, Angorában 1200. szövőszék munkálkodott 's évenként 20.000 darab kelmét küldöztek-szét; jelenleg a' szövőszékek száma meg nem haladja az 50-et, melyek évenként csak 1000. — 1500. darabot készítenek. Azonban a' szörkivitel igen nagy, 's az ország kétségkívül többet nyert, mint a' város e' változással veszített. (A' londoni Ázsiai társaság emlékirataiból.)

L.—t—y.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 612.